

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΗ ΤΗΣ Α.Μ. ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΥΠΡΟΥ

κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΝΘΡΟΝΙΣΗ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

ΚΥΚΚΟΥ ΚΑΙ ΤΗΛΛΥΡΙΑΣ κ. ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ

ΣΤΗΝ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΚΥΚΚΟΥ

Μοναδική και εξόχως τιμητική για την Ιερά αυτή Μονή η σημερινή μέρα, Πανιερώτατε Μητροπολίτα Κύκκου και Τηλλυρίας και αγαπητέ εν Χριστώ αδελφέ κ. Νικηφόρε. Χαρά ανεκκλήτος «οία ου γέγονεν απ' αρχής», από της ιδρύσεως της Μονής, την κατακλύζει σήμερα. Μέτοχοι κι εμείς αυτής της πνευματικής αγαλλίασης, παραφράζοντας τον ιερό υμνωδό της Εκκλησίας, αναφωνούμε: «Κατακόσμησον τον νυμφώνα σου», γεραρά και σεβασμία Μονή του Κύκκου, «και υπόδεξαι» τον ηγούμενόν σου, περιβεβλημένον σήμερα, την Μητροπολιτικήν αξίαν και τιμήν. «Άσπασαι» εν ευφροσύνη την Ιεράν ημών Σύνοδον και τον φιλόχριστον λαόν, τους γενομένους όργανα της Θείας Προνοίας και δόξασον τον εν Τριάδι Θεόν ημών, τον «ούτως οικονομήσαντα» τα περί σε.

Εύλογα ευφραίνεται και η πέριξ της Ιεράς Μονής περιοχή, καθώς και η ηρωϊκή Τηλλυρία, γιατί, ύστερα από την φιλάδελφο παραχώρηση του Μητροπολίτου Μόρφου και τη σχετική απόφαση της Ιεράς Συνόδου, συγκροτούν νέα, ιδιαίτερη, εκκλησιαστική Περιφέρεια και δέχονται σήμερα το νέο τους Ποιμενάρχη.

Χαίρει όμως και σύμπασα η Εκκλησία της Κύπρου για την αρξαμένη ανασύστασή της και τη συγκρότηση και πάλιν, ύστερα από οκτώ αιώνες, πλήρους Ιεράς Συνόδου.

Περιποιεί και για σένα, αγαπητέ εν Χριστώ αδελφέ, Μητροπολίτα Κύκκου και Τηλλυρίας, υψίστην τιμήν η εγκαθίδρουσή

σου ως πρώτου Μητροπολίτου της ιδρυθείσης νέας αυτής Μητροπόλεως.

Ίσως με τα μέτρα της Ιστορίας και της αιωνιότητας να'ναι μικρή η χρονική περίοδος της κατάργησης των 14 Επισκοπών της Κύπρου και του ουσιαστικού παροπλισμού της Συνόδου της Αυτοκεφάλου Εκκλησίας της. Στα μάτια Εκείνου που υπέρκειται του χρόνου και που υπάρχει «προ του όρη γεννηθήναι και πλασθήναι την γην και την οικουμένην», μπροστά στον οποίο «χίλια έτη ως ημέρα μία ήτις διήλθε», τα 750 τόσα χρόνια από τότε που οι Λατίνοι επέβαλαν τη δική τους δομή στην Εκκλησία μας, είναι μια ασήμαντη χρονική υποσημείωση. Για μας τους ανθρώπους, όμως, που η ζωή μας εξικνείται το πολύ στο ένα δέκατο (1/10) αυτής της περιόδου, έχει σημασία μεγάλη η επιτέλεση του έργου της ανασύνταξης, το οποίον οι Πατέρες μας, λόγω δυσμενών περιστάσεων, δεν μπόρεσαν να επιτελέσουν. Κι είστε, Πανιερώτατε άγιε αδελφέ, ο δεύτερος μέχρι τώρα κρίκος στη σειρά, μετά την χθεσινή ενθρόνιση του Μητροπολίτου Αμμοχώστου και Κωνσταντίας, στην ιερή αυτή προσπάθεια. Περιστό να πούμε ότι χαίρομεν, γι' αυτό το λόγο «χαράν μεγάλην σφόδρα».

Πέραν της πρακτικής αναγκαιότητας της συγκρότησης πλήρους Συνόδου Αυτοκεφάλου Εκκλησίας, η ίδρυση νέων Μητροπόλεων και Επισκοπών έχει και άλλο, πνευματικότερο σκοπό. Η μεγαλύτερη πρόκληση που αντιμετωπίζει η Εκκλησία σε κάθε εποχή είναι η σχέση της, καθώς και του μηνύματός της, με τον εκάστοτε πολιτισμικό περίγυρο. Η Εκκλησία είναι «εν τω κόσμω αλλ' ουχί εκ του κόσμου». Αυτό το γεγονός είναι καίριο για την αυτοσυνειδησία της. Γι' αυτό και αναζητεί τρόπους να διατηρήσει το «ουχί εκ του κόσμου», χωρίς όμως να παύσει να ισχύει το «εν τω κόσμω». Το ζητούμενο είναι και σήμερα, να μην αποκοπεί η Εκκλησία από το σύγχρονο πολιτισμό, τον άνθρωπο αυτής της

ώρας, και τα προβλήματα αυτής της στιγμής, αλλά και να μην ταυτισθεί με το σχήμα του κόσμου τούτου.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία στάθηκε πάντα μέσα στον κόσμο, δίπλα στο πλήρωμά της. Κι έχοντας χαρακτήρα επισκοποκεντρικό, φρόντιζε οι επίσκοποι της να μην είναι μακριά από το ποίμνιο και τα προβλήματά του. Οι ποιμένες της δεν είναι απλοί διοικητές που με τα εκάστοτε προσφερόμενα μέσα επικοινωνίας να μπορούν και εκ του μακρόθεν να διοικούν τους πιστούς. Ακόμα και σήμερα, που τα συγκοινωνιακά και επικοινωνιακά μέσα εκμηδένισαν τις αποστάσεις, η Εκκλησία δια των Επισκόπων της οφείλει να βρίσκεται ανάμεσα στο λαό. Με τον τρόπο αυτό προβάλλει ένα πρότυπο και μια στάση ζωής.

Αποστολή της Εκκλησίας στον 21^ο αιώνα είναι να απελευθερώσει το σύγχρονο άνθρωπο από τις πνευματικές συγχύσεις και τις ιδεολογικές αγκυλώσεις των νεότερων χρόνων και να διαφυλάξει ανοικτό το δρόμο της επικοινωνίας του με τον Θεό. Είναι γι' αυτό που η ευθύνη μας γίνεται μεγαλύτερη στο σύγχρονο κόσμο. Όσο η πνευματική χαλαρότητα αυξάνει και όσο η σύγχυση επιτείνεται, κι όσο, παρά την πρόοδο σε άλλους τομείς, ο άνθρωπος κατατείνει σ' ένα θρησκευτικό πρωτογονισμό, ο ρόλος του επισκόπου γίνεται σπουδαιότερος.

Η παράδοση της Ορθόδοξης Εκκλησίας μας ήθελε πάντα τον επίσκοπο να είναι η συνείδηση του λαού. Η συνείδηση που καταγράφει τους παλμούς και τους στεναγμούς του, που εκφράζει τους πόθους και τις προσδοκίες του, αλλά και που καθοδηγεί προς το δέον και το επιβαλλόμενο. Ο Μέγας Βασίλειος, ήδη από τον 4^ο αιώνα, παρατηρεί: «Οποίοι αν ώσιν οι προεστώτες, τοιαύτα ως επί το πολύ και τα ήθη των αρχομένων γίνεσθαι είωθεν».

Έχομεν την πεποίθηση ότι στο πρόσωπό σου, Πανιερώτατε, εκπληρούνται οι πιο πάνω προϋποθέσεις. Η πολύχρονη πείρα σου

ως Ηγουμένου της Ιεράς Μονής Κύκκου, η εμπειρία την οποία απέκτησες τα τελευταία χρόνια ως μέλος της Ιεράς Συνόδου, αλλά και η ευρεία θεολογική και νομική μόρφωσή σου, καθώς και οι πολλές άλλες αρετές σου, εγγυώνται την επιτυχία στη νέα σου θέση, στο νοητό αμπελώνα του Κυρίου. Η νεοσύστατη αυτή Μητρόπολη βρίσκει στο πρόσωπό σου «άνδρα εκριζούντα και κατασκάπτοντα και απολλύοντα την ασέβεια δεξιώς, ανοικοδομούντα δε και καταφυτεύοντα την ειρήνην μετ' επιστήμης», άνδρα «λόγω και έργω διδακτικόν».

Θεωρούμε, ωστόσο, την ευκαιρία κατάλληλη να σου υπενθυμίσουμε, τώρα που οι ευθύνες σου δεν θα περιορίζονται στη μικρή ποιμνη της μοναστικής αυτής Αδελφότητας, αλλά θα εξικνούνται και προς το χριστεπώνυμο πλήρωμα της Ιεράς Μητροπόλεως Κύκκου και Τηλλυρίας, τα σχετικά λόγια του Ιωάννου του Χρυσοστόμου: «Ει γαρ οικίας τις μιάς προνοών», λέγει ο ιερός αυτός Πατήρ, (θα μπορούσε να πει «ει γαρ Μονής μιάς προνοών»), «και ικέτας έχων και επιτρόπους και οικονόμους, ουδέ αναπνεί, πολλάκις, υπό των φροντίδων, ουδενός όντος του ενοχλούντος, ο ουκ οικίας (ή Μονής) μιάς, αλλά λαού ολοκλήρου την φροντίδα έχων, εννόησον τι υπομένει».

Η φροντίδα και επιμέλεια ψυχών «υπέρ ών Χριστός απέθανεν», ήταν και είναι πάντοτε δύσκολη υπόθεση. Δεν συγκρίνεται με άλλες υποθέσεις της καθημερινότητας. Ούτε με την απλή κοινωνική ή φιλανθρωπική δράση, ούτε, πολύ περισσότερο, με τους οικονομικούς σχεδιασμούς και τις οικοδομικές δραστηριότητες. Γι' αυτό και «της αρχής ταύτης επιλαβόμενος, μέμνησο τίνων άρχεις, τίνας άγεις, και τίνι τούτων πέρι, μέλλεις λόγον υφέξει. Τους εικόνη τετιμημένους Θεού και γεγενημένους αυτού καθ' ομοίωσιν», θα ποιμαίνεις από σήμερα. Γι' αυτό και χρειάζεται «σύνεσις και εμπειρία πολλή και τρόπων ορθότης και καθαρότης βίου και μείζων αρετή και παρρησία μεγάλη».

Περιττόν να σου υπομονήσουμε ότι θα συναντήσεις πολλάκις και την αγνωμοσύνη και την απάθεια· και την κατηγορία και την επίθεση. Και θα χρειάζεσαι μεγάλην υπομονήν, όταν θα βλέπεις και σύ, όπως και ο Κύριος και οι Απόστολοι, τους μαθητές να μεταβάλλονται σε προδότες, τους αδελφούς σε ψευδαδελφούς, τους φίλους σε εχθρούς. Ξέρεις, ίσως, καλύτερα από όλους, ότι η αστάθεια των χαρακτήρων και τα συμφέροντα μεταποιούν γρήγορα τους καπνούς των θυμιαμάτων και λιβανωτών, σε μελισσοδιώκτην πυκνόν καπνόν αχύρων. Ετοίμαζε λοιπόν τον εαυτό σου όχι μόνο «εις αγώνα», αλλά και «εις θλίψιν», για να μπορείς, μαζί με τον Προφητάνακτα, να λέγεις: «Ητοιμάσθην και ουκ εταράχθην».

Στους οραματισμούς μας για την Εκκλησία της Κύπρου αποδίδουμε ιδιαίτερη σημασία και ειδικό ρόλο στην Ιερά αυτή Μητρόπολη. Δεν λησμονούμε ότι η Ιερά Μονή Κύκκου, πολλές φορές στο παρελθόν, στήριξε διά της προσφοράς της όχι μόνο της υλικής, αλλά και της πνευματικής, και έδωσε ώθηση σε πολλούς τομείς της εκκλησιαστικής ζωής. Ίδρυσε σχολεία, ανήγειρε ναούς, συνέδραμε άλλα κοινωφελή έργα, εισέφερε στην κάλυψη εθνικών αναγκών, ενίσχυσε τον εθνικό αγώνα. Και σήμερα οραματίζομαι την Ιερά Μητρόπολη Κύκκου και Τηλλυρίας, μαζί με την Αρχιεπισκοπή Κύπρου, πρωτοπόρο σε παρόμοιους ή και νέους τομείς της εκκλησιαστικής ζωής που επιβάλλουν οι καιροί και η νέα εποχή.

Δεν εξαντλούνται, όμως, τα καθήκοντά σου, άγιε Αδελφέ, μόνο στην πνευματική ή κοινωνική προκοπή και πρόοδο του ποιμνίου σου. Ούτε κι οι υποχρεώσεις της Μητροπόλεώς σου περιορίζονται μόνο στην ανταπόκριση στις αυξημένες ποιμαντικές ανάγκες του καιρού μας. Μπορεί αυτός νάναι ο ρόλος ποιμενάρχου σε άλλες Ορθόδοξες Εκκλησίες. Για μας, όμως, στην Κύπρο, και ιδιαίτερα για σένα, που σημαντικό μέρος της Μητροπόλής σου βρίσκεται υπό κατοχήν και πολλοί από τους πιστούς σου βρίσκονται

σκορπισμένοι στο ελεύθερο μέρος της πατρίδος μας, διωγμένοι με τη βία από τις πατρογονικές εστίες τους, δεν μπορεί ο ρόλος σου να περιορισθεί μόνο στα καθαρώς πνευματικά. Όσο η πατρίδα μας βρίσκεται υπό κατοχή και ο λαός μας πλάνης, μακράν των εστιών του, δεν δικαιούμαστε να σιωπούμε και να μην εκφέρουμε λόγο για το εθνικό μας θέμα. «Καν ημείς σιγήσωμεν, οι λίθοι κεκραύξονται», μάλιστα οι λίθοι των τάφων της ηρωϊκής χορείας των προκατόχων μας. Το αίμα του προκατόχου σου Ηγουμένου Ιωσήφ, που σφαγιάστηκε από τους Τούρκους την 9^η Ιουλίου 1821, οι αγώνες του ομογάλακτου αδελφού σου επισκόπου Μαρεώτιδος Διονυσίου, που πέθανε στην εξορία, οι υποθήκες του Εθνάρχη Μακαρίου, κορυφαίας μορφής της Κύπρου και πνευματικού τέκνου της Ιεράς αυτής Μονής, είναι μια συνεχής υπόμνηση των ευθυνών σου και στον εθνικό τομέα.

Και μόνον η σκέψη ότι τα άνομα σχέδια των Τούρκων που, ξεκάθαρα, αποσκοπούν πρώτα στη νομιμοποίηση των τετελεσμένων της βίας και ύστερα στην κατάκτηση ολόκληρης της Κύπρου, μπορούν κάποτε να πετύχουν, συνέχει τις καρδιές μας. Θα πρέπει ως Εκκλησία να εγείρουμε φωνήν αγωνιστικήν υπέρ των δικαίων του λαού μας. Δεν θα καταφύγουμε, ασφαλώς, σε έξαλλους και αποπνέοντες ηρωϊκή μωρία λόγους. Όσες φορές, στο παρελθόν, παρατηρήθηκε κάτι τέτοιο, πληρώσαμε βαρύ τίμημα με την εκποίηση των ιερών και των οσίων μας. Θα αποτρέψουμε όμως την παράδοση σε μια παθητική μοιρολατρία που φέρει, με μαθηματική ακρίβεια, στον εθνικό όλεθρο.

Αν σήμερα «εγενήθημεν όνειδος τοις γείτοσιν ημών, μυκτηρισμός και χλευασμός τοις κύκλω ημών» (Ψαλμ. 78,4), αν «εσμικρύνθημεν παρά πάντα τα έθνη και εσμέν ταπεινοί εν πάση τη γη» (Προσ. Αζαρίου, 13), κι αν απειλούμαστε, λίγοι εμείς, από τον αριθμητικό κατακλυσμό των βαρβάρων, δεν πρέπει να αποθαρυνόμαστε. Θα πρέπει να παίρνουμε κουράγιο και θάρρος

από τη διαπίστωση, ότι ο Ελληνισμός δεν είχε ποτέ την εύνοια των αριθμών, κι όμως όχι μόνο επιβίωσε, αλλά και εμεγαλούργησε. Φρόντιζε, άγιε Αδελφέ, επιστηρίζοντας το προσφυγοποιημένο ποιμνιό σου, να του εμπνεύσεις την πίστη ότι «επισκοπή επισκέπεται ο Θεός ημάς και ανάξει ημάς εις την γην ημών» (Γεν. 50,24). Και σ' όλους, πρόσφυγες και μη, να εμπνέεις τον ζήλο για συνέχιση του αγώνα μέχρι τη δικαίωση. Κι ακόμα, στις καθημερινές «εντεύξεις σου προς Κύριον», μη παραλείπεις να παρακαλείς: «Κύριε, γαίαν πατρίδα ελευθέρωσον, όπως ίδωσι τα έθνη ότι συ εί ο Θεός ημών».

Ευλογημένε λαέ, της Μητροπόλεως Κύκκου και Τηλλυρίας.

Δεχθείτε την ευλογία της Εκκλησίας, την έκφραση της ικανοποίησης και τις ευχαριστίες της, γιατί με την ομόθυμο γνώμη σας επιδοκιμάσατε την ενέργεια της Ιεράς Συνόδου και γίνεσθε συνεργοί και βοηθοί πολύτιμοι στην προσπάθεια που έχει αναλάβει. Στο πρόσωπό σας διακρίνουμε τη χαρά για την απόκτηση αξίου Ποιμενάρχου, καθώς και την ελπίδα για μείζονα πνευματική καρποφορία. Συνεργασθείτε μαζί του και υπακούετε σ' αυτόν, ως έχοντα την χάρη της αρχιερωσύνης και της φροντίδος από τον Θεό, της διαποίμανσής σας.

Συ δε, ηγαπημένε Αδελφέ, «την Σιών επ' όρους ανάβηθι», ως ο ευαγγελιζόμενος, «και την Ιερουσαλήμ», ως ο κηρύσσων «εν ισχύι ύψωσον φωνήν. Δεδοξασμένα», λέγων προς την Εκκλησίαν, «δεδοξασμένα ελαλήθη περί σου η πόλις του Θεού». Και άρας τας χείρας σου ευλόγησον τον λαόν σου, αναφωνών. «Ειρήνη επί σε, επί τον νέον Ισραήλ της χάριτος, και σωτήριον έθνεσι».

«Δώη σου», Αδελφέ, «Κύριος κατά την καρδίαν σου και πάσαν την βουλήν σου πληρώσαι» (Ψαλμ. 19,5).

Είησαν πολλά, καρποφόρα και ευφρόσυνα τα έτη της αρχιερατείας σου.